

Sygn. akt I C 153/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 czerwca 2016 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...)S.A. z siedzibą w L.

przeciwko Z. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 153/16

UZASADNIENIE

Powód – (...) S.A. z siedzibą w L., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko Z. P. o zapłatę kwoty 529,63 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 13 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu wskazał, że podstawą roszczenia jest umowa cesji z dnia 23 września 2015 roku, na podstawie której powód nabył od pierwotnego wierzyciela (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu świadczonych mu usług telekomunikacyjnych, w ramach których pierwotny wierzyciel wystawił na rzecz strony pozwanej dokumenty księgowe w postaci czterech faktur oraz notę obciążeniową

Powód zaznaczył, że dochodzone roszczenie obejmuje niezapłaconą należność wynikającą z wystawionych przez pierwotnego wierzyciela faktury VAT/noty w wysokości 496,81 złotych i skapitalizowanych odsetek naliczonych od dnia następnego po dniu wskazanym w fakturze/nocie jako dzień zapłaty, do dnia wytoczenia powództwa w wysokości 32,82 złotych.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, w sprawie VI Nc-e 73682/16, stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwany – Z. P. nie stawił się na termin rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie, jak również nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 października 2013 roku powód zawarł z poprzednikiem prawnym umowę ramową przelewu wierzytelności, natomiast w dniu 23 września 2015 roku porozumienie nr (...) do umowy ramowej z dnia 15 października 2013 roku,

na podstawie której przejął on wierzytelności przysługujące (...) S.A. z siedzibą w W.. Do umowy został dołączony wykaz wierzytelności.

dowód: umowa ramowa k. 12 – 16, porozumienie k. 17 – 17v.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że pozwany Z. P. nie zajął stanowiska w sprawie, nie stawiał się na termin rozprawy, jak również nie wniósł o przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73).

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, na poparcie swojego roszczenia przedłożył jedynie umowę ramową przelewu wierzytelności oraz porozumienie nr (...) z dnia 23 września 2015 roku do wyżej wymienionej umowy.

W ocenie Sądu wyżej wymienione dokumenty nie są wystarczające do merytorycznej weryfikacji wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, w szczególności w zakresie noty obciążeniowej, tym bardziej, że strona powodowa już na etapie elektronicznego postępowania upominawczego powzięła informację na temat wątpliwości co do jego roszczenia. Zatem powinna ona zaoferować taki materiał dowodowy, który nie budziłby wątpliwości Sądu zarówno co do wysokości, jak i zasadności roszczenia.

Ponadto powód nie wykazał aby pozwana została skutecznie powiadomiona o cesji wierzytelności albowiem przedłożył on jedynie kserokopie dokumentów w postaci wezwania do zapłaty i zawiadomienia o cesji wierzytelności, które jednak nie mogą stanowić dowodu w sprawie albowiem kserokopia dokumentu nie ma charakteru odpisu.

Zgodnie bowiem z treścią art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika, że moc dowodową ma tylko kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność a contrario mocy takiej nie ma kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem, a tym samym nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Zatem, skoro przedłożone przez stronę powodową kserokopie dokumentów nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, to tym samym nie mogły one stanowić podstawy ustaleń faktycznych sprawy.

Wobec powyższego, mimo że w niniejszej sprawie pozwany nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w sprawie stanowiska w ogóle, to zdaniem Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, aby móc wydać wyrok uwzględniający roszczenie.

Zatem zasadnym było orzec jak w sentencji wyroku.